

NEVTEPENO
POPRIJÉTA DEVICA MARIJA

Zmožna Gospá Vogrska.

POBOŽEN MESEČEN LIST.

Vrejüje ga: KLEKL JOŽEF vpok. pleb. v Crenslavcih

Vsebina.

(bi.): Marija rada múčala	225
Klekl Jožef: Tretji réd	227
—: Romanje po ostanke sv. Martina	229
Po Stógeri: Nebésa naša bláženost	239
—: Sv. Monika	243
—: Glasi iz Sveta	245
—: List za deco	251
Póšta	254
Odpústki	256

Jenő Siska Vardomar

Cena lista je za domače dve koroni; za amerikance pa tri. K listi dobijo tak domači, kak i amerikanci kalendar. Ali potrebno je list naprejdolplačati. Ki nemore naednok vse dolplatiti, naj da vsako pol leta 1 korono, ali konči 50 filerov vsaki frtao naprej.

Penezi i pisma za list naj se pošilajo na sledeči naslov: Klekl Jožef plebanoš na pokoji v Črenslavcih. Cserföld, Zalamegye.

Za naročnike i širitele lista se vsaki mesec slúži edna sveta meša.

Cisti dohodki lista se obrnejo na zidanje ednoga samostana v Krajini Slovenskoj na Vogrskom.

NEVTEPENOM POPRIJETA DEVICA MARIJA, ZMOŽNA GOSPA VOGRSKA — POBOŽEN MESEČEN LIST.

VREJÜJE GA :

KLEKL JOŽEF

plebanoš na pokoji v Črenslopeih. Oserföld, (Zalamegye).

Z dovoljenjom višesnje cerkvene oblasti.

Prihaja vsaki mesec 8-ga na veseli spomin petdesetletnice l. 1904.
dec. 8 ga obhajane zavolo razglašenja verske pravice o Marijinom
nevtepenom poprijetji, šteri den je te pobožen list prvič slovenom
vogrskim do rok dani. — Cena 2 koroni, v Ameriko 3.

Maria rada múčala.

Radi múčajmo.

Maťo rečih Marijinih popisano v sv. písmi. Či je
pregovorila, je vsikdár záto delala to, ár je kakša jákost
od njé to želega.

Kda jo angel pozdrávla, te spregovori, pa zakaj? Ár bráni svojo čistost ino svojo nedoseglivo poniznost.

Kda vu hiži Elisabete odpré vūsta, Bogá diči, ár je stráh, ka bi što njoj dávaó tisto část, štera Bogi ide.

Kda sina náide v církví, te nam svedoči materinsko svojo lūbav i skrb za dete.

Na kaánajskom gostūvanji se pokáže za smileno mater siromákov ino pokáže tūdi svoje vūpanje, štero má v Bogi.

Ovači pa muči te tūdi nájvečkrát, kda bi mela pri-liko svoja čūtenja nam z rečmi naznaniti. Na čūde, štere se godijo okoli rojstva Jezušovoga, na reči pastérov i králov posluhša pa sí je tiho premišláva v srci. Prorokūvanje stároga Simeona z mučéčimi vūstami posluhša. Mučéč sprevája Jezušá na Kalvário, mučéč stoji pod njénim križom, mučéč vzeme gori slovo Jezušá na križi viséčega, mučéč trpi i mučéč se podá v svéto volo božo.

To mučanje bl. D. Marije je vučéča példa za vse, ki ščéjo v bogabojznosti živeti.

Gučala je, kda je část boža, ali potrebčina bližnjega od njé to želela; ovači je pa tiha bila. Tá njéna tihota je z toga prišla, ka njoj je dūša v Boga bila zatoplena; boža milošča je to včinila v njoj.

Tá milošča vči bogabojéče dūše, naj na obrambo svojega znotrašnjega življenja malo gučijo pa tisto tūdi premišleno, kakti na nadihávanje Dūhá svétoga. Svéti Dūh Bog njim naime na pamet prinesé, kak naj gučijo i čidi tanáč naj prosijo.

Ki rad dosta guči, njega pamet i srce je raztrošeno, pa je tá raztrošenost že falinga.

Vrela čūtenja govorlivost razdeli, mučanje je pa čuva, pa njim odrastek dá.

Redki je človek, ki má zrok žalūvati, ka je mučao, vnogo je pa onih, ki žalūjejo, ka so gučali. „*Moder muči*

do pripravnoga časa.“ (Palg. 20, 7.), on samo te guči kda bi mučanje škodljivo bilo. „*Ki si neve jezika na vüzdi meti, on je kak vároš, šteri neima plota.*“ (Preg. 25, 28.) Ár takši vároš neprijátel kdaštéeč obséde.

Vnogo mlatidbe vnogo plev má. Tak je vnogi guč. V onom je modrost rodovitna, v kom je zmeren govor. Vsa-kojački je bogše mučati tam, kde je ne potrebno govoriti.

Velka meštija je znati, kda trbe gučati i kda mučati. Vnogi ne razmi to, či je li v vnogom drugom zvučeni; na to nas milošča bole navči, kak sto návukov.

Premisli si, dūša moja, da kem menje boš gučala z stvorjenimi stvári, tem več de gučao z tebov Stvoritel sám.

Znaj, ka vnogi v sveti návaden obilen guč je samo za to dober, ka stávi boži prihod k srci tvojemi.

Posebno ne guči dosta z lüdmi od svojega trpljenja i bolečin, ár znaj, ka lüdem je tvoja nevola vseedno. Od takšega z Bogom guči, on te zná potoláziti. Ne guči od žalosti svoje i zbantüvanja, štera si trpo od drugih, ár ti hitro zná žao biti, ka si preveč dosta povedao.

Marijo nasledűj pa si mesto guča rad pogučávaj z Bogom — te boš meo mir srca.

(bi)

Tretji red Sv. Franciska.

Navuk za mesec august.

Post tretjerednikov.

Drugoga poglavja 5 §. se glasi „*Svojih grehov naj se vredno spovejo vsaki mesec : tudi naj k mizi Gospodovi vsaki mesec pristopijo.*“ To teliko pomeni, ka so tretjeredniki dužni vsaki mesec se spovedati i se prečistiti. Menje, kak ednok na mesec pristopiti k Gospodovomi stoli ali

k sv. obhajili se ne sme zgoditi, večkrat pač. Gde so velike fare, pa bi se ne bilo mogoče vsaki mesec spovedati sme se tretjerednik tudi na dva, ali tri, naj samo gostokrat prihaja k svetomi obhajili. Ki bi pa po nesreči v smrten greh spadno, naj niti en mesec ne čaka nego včasi kak more i gde more naj vredno sveto spoved opravi. — Da v smrtnom grehi nikaj zaslůžnoga za nebesa ne moremo včiniti. Lehko molim celi den, lahko se postim tjedne dugo pri samom krůhi i vodi, lahko se do krvavoga bičam, lahko celo vrednost siromakom razdelim, nikaj mi ne hasni, nikaj se mi ne sprejme gor pri Bogi dokeč se smrtnoga greha ne sčistim. Zamazana roka vse zavlači, česa se dotekne. Zamazana důša ravno tak. Lehko spim pred Jezusom na oltárskih stopnicah — nikaj mi ne pomaga, da Jezuš důše v stani smrtnoga greha nikak ne more gledati. Důša z samo ednim smrtnim grehom oklajena je tak grda, kak vrág. Celo večnost bo ogenj čisto hůdoga důha i preklete i ne more je, tak so grde. Če bi nam dano bilo edno takšo důšo samo zednim smrtnim grehom oklajeno viditi, od groze bi mrli. Pa ne mislimo si, ka k tomi, naj što smrtno zagreši, trebe hišo vužgati, ali človéka moriti — če bi samo ti smrtno grešili, malo bi jih v pekli bilo. Smrten greh je že nasv. mešo samovolno nikaj ne paziti, to je, če ali ti motiš drůgoga ali pa na pitanje drůgomi odgovárjaš. Smrten greh je če sam rad samo edno minuto nečiste misliš, ali žešeš. Lehko si za kilo pomade na mostače, ali vlasé namažeš, za kilo štérke na janke napockaš, celi snop rož v nadre opičis — telo ti diši, je šegavo — samo ka te samo hůdi důhovje pridihávajo, Bog je pa v kraj obrnjen od tébe! kaj ti te hasni telovno lepotičje, gda ti důša smrdi od smrtnoga greha? Té misli nas naj opotijo dragi tretjeredniki, gda vidimo gizdave posvetnjáke,

ka ne bomo za njimi šli i človeka ne po zvünešnosti cenili, nego po düševnoj vrednosti, kak ga Bog ceni i zato pri svetih spovedaj vsikdár na to gledali, naj kem bole zaperemo vsaki zamazek dol zdüše, ka v smrten greh nikdár ne privólimo. Štero so smrtni grehi najdete zadosta razloženo v knigi „Hodi k oltarskomi Svéstvi“ pri düšnevesti preglejüvanji. To prečitite dobro po gorečoj molitvi i znali se bodete ne samo dobro spovedavati i nepotrebna pri spovednici ne gučati nego smrtnih grehov se tüdi čuvati. Po predragoj Jezusovej krvi nam naj sprosí to prečista Devica Marija.

Klekl Jožef

Romanje po ostanke Sv. Martina v Tur na Francusko.

Ešče v toj nájslednjoj skritoj vesnici so vsi zvedili, ka se je zgodilo Junija 15.-oga v Szombathely váraši. Eden tao ostankov Sv. Martina je sem prinešeni z Tura ino z velkov slavov v püšpekovo cerkev položeni. Dosta so si lüdjé gučali od toga; vnogi ešče glédat hodili, kak so skázale Sv. Martini diko dobre düše ete püšpekije.

Med nami je Sv. Martin püšpek. Ali nej záto, ka bi se žnjim pred svejtom hvalili; tem menje, ka bi se žnjega spozábili. Nego gori náš prišo iskat, naj bi ga mi v spomini zdržali, v srei častili, vu vsakojačkoj potrebčini na pomoč zvali. Tak de se čüto té svetnik dobro med nami i samo tak je bilo vredno njegove sv. ostanke med nas prinesiti.

Ka se naj tak hitro ne spozábimo z Sv. Martina,

š je s, s je sz, č je es, ž je zs.

naj mo ga ljubili, naj nam na pamet pride v potrebinaj njega na pomoč zvati, — povejte meni, jeli nede dobro zdaj, gda je v Szombathelyi že vse mirovno, či bomo si mi tū vu Marijinon listi nadale gučali od njega : od njegovoga življenja, pa nej samo od življenja, nego obprvim i nájbole od onih potih, po šterih je ednok naš veliki svetnik sam hodo, ino po šterih so — zdaj nanč nej dugo — z vékšega tūdi potūvali oni romarje, ki so te dráge ostanke k nam prinesli ?

Eden romarov, ki je sam to dugo pot sklačo, vam šče od toga romanja nikaj pripovedávati. Tisto de vam pravo, kelkc je vam potrebno. Povedati dobra ino — žalostna dela ; nej samo cerkvena, nego tūdi svetska dugovanja — vam na hasek, Sv. Martini pa na čast.

Pojdite z menov. Opravimo z novič to lepo romanje. Jas sam jo ednok že obhodo, i veselim se, ka sam jo obhodo, ino z srcá bi jo ešče stokrat rad obhodo. Povem vam kak smo to potūvanje opravili ; naprej vam dam, kak je kaj indri : pri našem sosednom casarstvi, te pa páli, kak je na Talianskom, po tistom pa, kak je na Francuskom slednjič pa, kak je kaj na Nemškom, celo pripovedanje pa sklenem z szombathelyskov imenitnov processiov, na spomin, ki so jo vidili ; na včenjé, ki so je nej vidili. Te tak idemo na dugo pot.

* * *

I.

Od Szombathelya do — Venezie.

Iz Szombathelya se začne naše romanje. Májnika 23.-oga zajūtra ob 5. vōri se vsi vkūper nájdemo v pūšpekovej cerkvi. Nikši strah je obišo vsakoga. Veselili smo se, ka odidemo; i bojali smo se, ka pa či nazáj ne pridemo na to mesto. Znábiti smo obslednjim zdaj na tom mesti..

Osem nas je vsevküper bilo. Vsi dühovnicje z naše püşpekije. Obrvim smo se tak vküper vidili. Vsaki je svojo sv. mešo za srečno potüvanje obslüzó i boža pomoč nas je jedino krepila ino veselila.

Ob 6.-oj vóri že na železnici sedimo. Vse nej dugo veselo zfüčka znami vlák, mi pa žalostno glédamo nazáj na Szombathely. Z Bogom Somboteo . . . Či de boža vola, tri tjedne te ne bomo vidili. Nego te ti nikaj takšega prinesemo, kakše si ti že jezero pétsto lejt nej vido ino nej meo. Z Bogom ti naša krasna püşpekova cerkev. Vu tebi je Najsv. Óltarsko Svestvo, nego ešče ti nikaj, fali; nemaš ostankov svoje püşpekije patronuša. Po to idemo zdaj — Z Bogom ostani.

Železnica se zasükne i mi več nikaj ne vidimo z váraša. Vsaki svojo mesto vzeme i začnemo se spoznávati zaistino. Lepše bí nej mogo nišče vküp prinesli osem romarov, kak je nas Bog vküper prineso. Brezi toga kaj si vküp zgučali iz vsake vrsti je bio eden-eden romar. Voditeo so bili eden z med vis. čast. kanonikov. Njihova prava roka so bili z püşpekovih dühovnikov, zvüntoga eden iz ređitelstva püşpekijski novín, eden zmed esperešov, eden zmed pravi plebánošov, eden zmed plebánošov, ki so v pokoji, eden zmed plebánošov, ki so vu fare ešče nej notri potrđjeni, no pa túdi je nej falio eden z med kaplanov. Vsi si zgučavamo med sebov, ka Bog zná, jeli nas: 8 falatov túdi nazaj pride, ali pa nej. Znábíti, šteri med nami po poti obetežá, ali se zgübi, te nas več nede osem falatov nazáj. Ali pa znábíti de nas več falatov. Bog ne daj ka bi se to zgodilo, nego mogoče se zgoditi, ka se kjer dve železnici svadita, pa vküp vdarita, te mo mi leteli na vse stráni, tak ka do nas vküper brali, ár smo zleteli nej na 8, nego 88 stráni. Tak smo sagali eden ovoga, samo ka domo smo zdaj še nej mogli iti; či mo domo bežali, te nigdár tá ne pridemo.

16 vör sploh mo se pelali. Ka si začnemo na toj

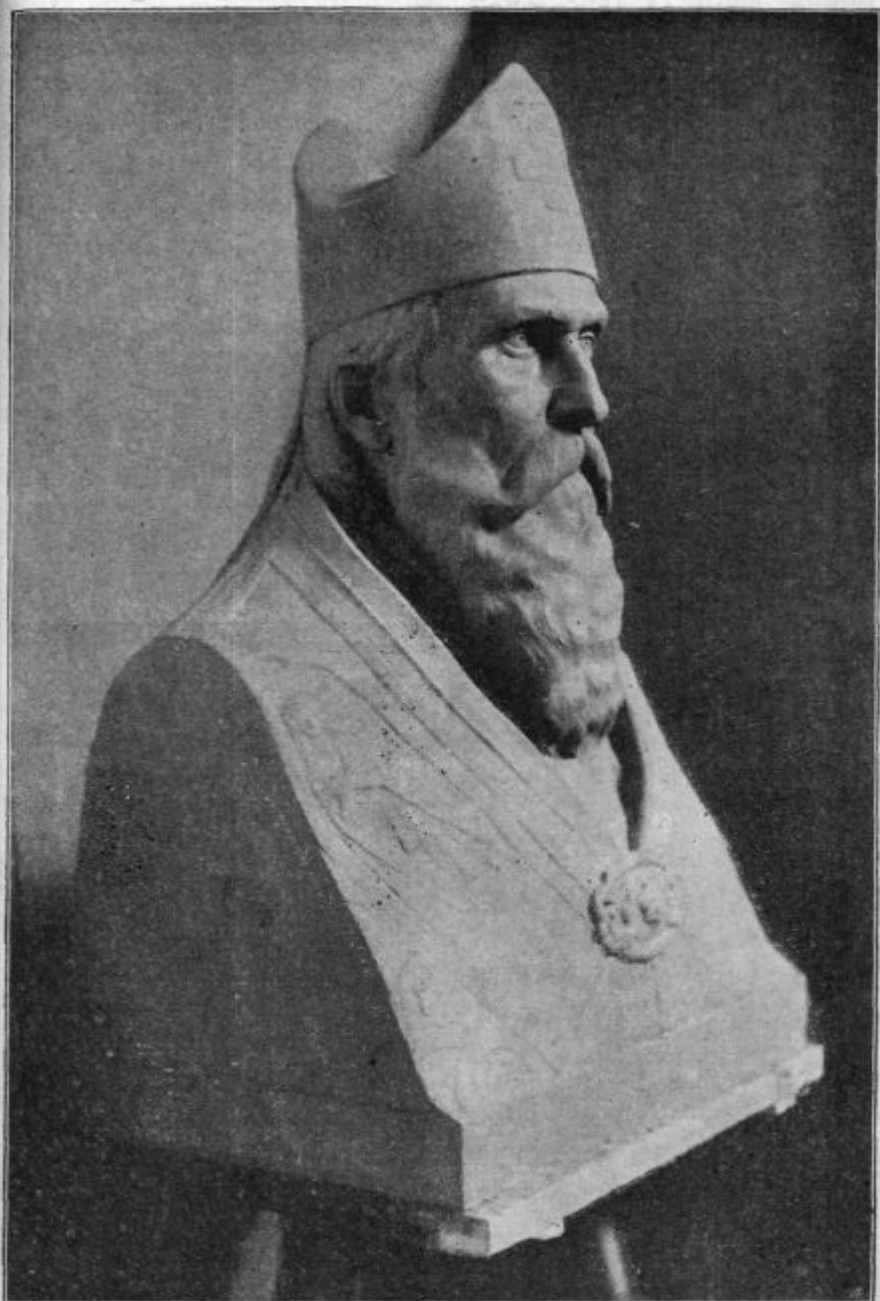
dugoj poti? Dokeč smo na Vogrskom, pred nami zvünrédnoga nikaj ne bode. Vogrsko poznamo vse povsedi, kak de železnica šla, je tak, kak je prinas. Vsaki svoje molitvi opravi zato najprvle, ka gda vö z orsága pridemo, bomo temveč časa meli glédati dela rok božih.

Malo kjer je Gospodni Bog pri stvorjenji ete zemlé tak lepo vöpokázo svojo zmožnost, kak pri našem sosedi: Austrii. Od Wiener-Neustadt váraša mao, kam smo prek Sopron váraša okoli 10 vöre prišli, notri do Venezie vsepovsédi diči zemla svojoga Stvoritela.

Kak vu Wiener-Neustadt pridemo, štero je tak velko mesto, kak naš Szombathely, se včasi pozna, ka smo nej več na Vogrskon. Nemci nikaj vse lepše znajo svoje blago vöpokázati, kak mi. Ešče poleg svojega siromaštva se bogatejši vidi, kak prinas šteri steč bogátec. Jas tak mislim, ka si je on to priličnost záto spravo, ka vsepovsédi vidi lepoto potorjeno od Gospodna Bogá.

Cela pot notri do Venezie je puna stvorjene lepote. Ki je ešče nej hodo dale, kak od péči do stola, tisti ne de razmo, ka mo jas zdaj pravo. Ki je pa že vöstopo z svoje vesnice, on de se z menov vréd čüdivati znao toj lepoti. Istina je to ka dolispisati je nej mogoče tak lepo, kak se to vu sebi pred nas postavi. Ali záto, ki má za to oči, me vu krátkih rečaj tüdi porazmi. Spomenoti se se morem z toga, ár ka smo vidili, to nas je vse na molbo podignolo.

Prvi, skoro čüdoviten kraj je bio Semmëring. Vse, ka tü je, je nikaj zvünrédnoga. Vu Europi takše železne poti nega, kak je ta. Cela pot vu breg vsečena. 55 kilometrov duga. 900 metrov visiko more hoditi. 1848.-oga leta so jo začnoli delati. 6 lejt dugo so se mantrali ž njov. 23 milion rajnškov so v njo vdarili. Tak so jo komaj vréd postavili. 15 krát se more vlečti vlak pod zemlo. Gda se to petnájseto krát vleče pod breg, te 1430 metrov ma dolivrezati. Vlák leti znami, i li dobre tri

Podoba sv. Martina, v štero-so ostanki iz Toursa prinešeni
položeni.

minute má iti v tmici. Zmes med podbrežnipotáj (votlina) velike globočine se pred nas postavijo. Ki so to železno pot delali, so si v takšoformo pomagali, ka so eden breg združim z zozidanimi mostmi vküp prikapčili (Viadukt). 16 takzih medbrežni mostov viaduktov je pri Semmeringi. Ništerni so vözferme dugi. Ješte takši, šteri je 200 metrov dugi. Dostakrat 2—3 mosti so eden na ovon gorizozidani, i tak ide na tretjen železnica znami. Več med njimi je 30—40 metrov visiki, tak ka bi pod njega lahko tišinski, ali beltinski tören skrio.

Zaistino, čüdivitna so človeča dela tü. Ešče čüdivitnejša so pa boža djanja. Okoli nas sami bregovje vsaki svoje forme. Teh bližanji so vsi ošpičeni, ravno tak da bi človek grozne kline z bráne gorispostavo. Pa goli so; kjer-kjer samo tak bole odspodi se skriva kakši nevolen bor, nego odzgoraj je breg z čista seri, ár je sneg na njem. Med stotimi takših špičekov edno 10 jih je takši, šteri 1500—1700 metrov so visiki. To so te dečki. Nišče skoro na njega ne hodi; samo sunce, to lübléno sunce je poišče vsaki dén zajütra ino se igra tam z snejgom. Pa tej dečki so šče nej tak velki. Či oko prejk njihovi beli mlinarski kranščákov zravnamo, tam ešče nájdemo grde bregé, na dugo püščene z snegom pokrite. To so pač pravi dečaki. Eden je posebno veliki zráso. Tomi je imé Snežnibreg (Schneeberg). Je 2073 metrov visiki.

Vse gda smo to vidili, nej nas trbelo več opominati z rečjov, naj Bogá dičimo. Tej bregovje svojov velikočov so nas zdignoli na molbo. Ne čüdivam se zdaj, zakaj hodi telko lüdi iz vsej krajov sveta na Semmering. Či tihinci si vsi tak premišlávajo, gda to vidijo, te zobston ne hodijo sem. Te njim je vredno sem hoditi ešče z Rususkoga. Z nami so takši potniki bili.

Prejk Semmeringa Mürzuschlag Kapfenberg, Bruck várašje pridejo. Vse imenitna mesta. Na dva kraja poti

lepi zeleni bregovje, pod njimi čiste vesnice se skrivajo, vó zvesnic pa gledajo gradi in dašnji i cerkvi.

Pri Bruck-i zaváram Mûro, štera tam doma našo zemlo poleva. 85 kilometrov smo se poleg njé pelali. Od-téc sam poslo po valovaj pozdrav na dom. Pri Um-markt-i slobod vzememo od Mûre ino se paščimo mimo Friesach-a k St. Veit-i Tû smo srečali železnico, štera ide v Celovce (Klagenfurt), gde naše Mohorske knige bijejo. Mi po drûgoj poti se obrnémo. Lepo videnje mámo poleg Ossiacher vodine. Ossiacher je tak kak naš mali Balaton. Voda celo sivo farbo káže, vu šteroj se glédajo notri bregovje, jeli so prášnati, ali omujti. Mimo Willach-a za pol vóre dosegnemo Tarvis, odkec na vse kraje bežijo vlaki. Eden se proti Ljubljani napoto. Škoda, ka sam priliko nej meo tá poglednoti. Dosta sam čúo od njé. Vej drûgoč. Po Tarvisi se že proti Talianskoj granici približávamo; i tû se znovič naprej dá ona lepota naturalska štero smo pri Semmeringi vidili. Posebno, kak se proti Ponteba váraši približavamo. Više 20-ti krát se moremo skoz bregov potégnoti z železnicov. Skoro na vsaki kilometer edna lûknja. Ino té podbrežne poti (Tunnel) 300—700 metrov duge. Od edne lûknje do drûge stránski mostovje z vékšega tala železni. Bio je eden takši med njini, šteri 700 metrov dužino meo i vnogom mesti tak visiki, ka ešče sobočke cerkvi visiki tûren se lahko skoz njega potégne, pa té tûren 60 metrov visiko gléda doli. Či sam doli glédao, vu dniki voda, štera beži, tak da bi jo što doli z bregov plodo. Li se trûca prejk po kamenjaj, ali to neprestanoma se proti postavlja. Či gori glédam, na visini snejg se bliskeče. Mi že sunca ne vidimo. Bregovje ešče izdaj glédajo njé. Gde pa snega nega, tam pa puno cerkvic máli, gde tûrem tak bistro proti zrâki gléda. Veseli se, ka je tak visiko gori prišo. Niedna hiža nej tak visika, kak boža hiža.

Na sredi toga lepoga kraja je granica. Ponteba váraš

je prva talianska štácija. Tū poglejújejo talianje kufre. Vsakoga potnika vrdevajo. Gda so do nas prišli, smo njin pravili, ka nika nemamo. Pa so vervali nam. Te predjen je pravo ovim : To so nikši popovski obrázje, pošteni lúdje, hodimo dale. Gda smo prejk toga spadnoli, idemo vogrske pejneze na talianske preminjávat. Naše pejneze naimrena na talianske vsepovsedi nemre obračati. Talianski pejnezi so se nam nej dopadnoli. Tak so neprilični, kak in-dašnji 4 krajcarje navküper. Papernati pejnezi so pa ja nej náčiši, kak cote. Tūdi menje valájo, kak naši, naše záto radi májo. Kakši so pejnezi, takši zapúščeni so sami talianje. Vse zamázano ! Talianje samo sploh spevajo, gdér štéc je. Pred nami so se tūdi ništerni tak drli, kak kovranje. Pa so nej pijani bili. Nego to je že notri vu talianskoj krvi. Nemre si mira dati, sploh se nikam sili. Tūdi takše silne so šelezuice. To talian tak napústi, ka vse brui, se lúča sem pa tá, tak človeka zosága pa svádi.

Sunce je že celo za gore odišlo, kak smo se z bregov vóskopali i prišli na taliansko velko rodno dolino. Cela krajina je na ogračkeke razdeljena, i tak skrbno obdelana, ka pét-šestkrát več nosi, kak naša zemla. Kak po ogračekaj prejk do Udine váraša se pretepemo, ščista tmica postane. Opravimo svojo prvo taliansko večerjo i vkúp pridoči si začnemo znovič ponoviti, ka smo celi drági dén vidili i čútili. Niháli smo se na vlák, vej on, či je ravno tmica, ne zablodí ; že je vnookrát proti Venezii hodo.

Človeki samo na pamet pride, gda je sam, ka kajdelajo tam domá, odkec smo prišli, ka delajo vu Szombathelyi, gde smo dnes rano gori sedli ; v Szombathelyi, kama moremo nazáj priti, vu Szombathelyi, gde se je narodo sv Martin, po koga ostanke smo se napotili.

V kmici tak nevedoč smo si od Sv. Martina začnoli gučati. Eden med nami začne pitati, či se je Sv. Mar-

Oltar sv. Martina v stolnoj cerkvi v Szombathely-i, na šterom
stoji podoba njegova ž njegovimi ostanki.

tin resan v Szombathelyi narodo. Nikáki naimre tak prá-vijo, ka préj nej tū bi se narodo te pūšpek.

— To je stálno, ka se je Sv. Martin v Szombathelyi narodo, — pravijo eden med nami, samo to je nej stálno, vu sterom Szombathelyi. Vu starom časi sta na našem denéšnji vogrskon kraji dvá Szombathelya bila. Eden kak ti denéšnji naš váras, šteri se je zvao Sabaria, i drūgi je bio poleg Győr várasa, šteromi je tūdi imé bilo : Sabaria, gde dnes stoji edna vesnicá po iméni Sv. Martina. Poročilo kre našega váraša stoji, zato smo se mi popaščili po njegove sv. ostanke.

— Gda se je pa narodo Sv. Martin? — pita te drūgi.

— Či te krsten list iskalí, ne nájdete ga. Krstnoga lista je máli Martin nej dobo, ár je on pogan bio, okrstiti se je pa nej dao. To znamo ka se je 316. ali 317. leta mogo naroditi.

-- Te pa ka bi Sv. Martin pogan bio? — se čudi-vao trétji.

— Vej je pa to nikaj nej novoga. Smo mi tūdi máli poganje-bili, gda smo se narodili, samo ka so náš včasi k krsti nesli, Martina máloga pa nej, zato je on duže pogan ostanó.

— Ka za edni starišov je pa te meo Sv. Martin? — právi te štrti med nami.

— Starišje njegovi so poganje bili, mali Martinek je tūdi mogo takši ostanoti. Oča ino mati sta njemi cerkev bránila sledi, tak trdiva sta bila kre svoje vöre.

— Ino skem sta si slūžila krūh? — šče znati te péti:

— Oča je bio vkoreninjeni vojak, ki je Szombathely brano i tam z zemlé živo. Martin je tūdi mogo za konjenika iti poleg rimske navade. Ali tūdi med vojakmi je Martin čedno živo, nej preklinjao, rad je molo, v krsčanske cerkvi je hodo i tam se je spoznávalo z krsčanskov verov.

— Po kakšem jeziki je pa domá gučo Martin? je radoveden znati šesti.

— To tudi stalno nemoremo znati, kaši je bio njegov materni jezik. Istina. rimlanci so bili gospodje, nego vojaki so bili drugoga národa. Te so pa z vékšega slovinci bili okoli Szombathelya. Ár se je oča tam med njimi zdržavao, mogo je znati slovenski, kak dober naprejpostavljenec. Znaló je zato biti, ka Martinek po slovenskom gučo, pa či je nej gučo, je mogo čúti náš jezik gučati, i to nas lahko veseli.

Kak si tak od Sv. Martina zgučávamo, drúgo nej, ka vpamet vzeme te sedmi, ka smo v morje pribežali. Resan vsepovsedi sama voda. Voditeo so nam pravili, ka smo blúzi Venezie; to je té most notri v morji, šteri je 2 kilometra dugi i vu Venezio pela. Jezér lampašov svejti okoli nas; tej nas veselijo, dokeč nam nekričijo talianje ka smo vu Veneziji, i se moremo doli paščiti. — Nego kak smo pa kaj tú obhooili, od toga bomo si drúgoč gučali.

Nebésa — naša bláženost.

Naše srcé, štero zdihávle le po sreči i bláženosti, jo vendar zamán išče na sveti. Vesélje, štero nam ponúvle svet, je vse jálno i nemogočno nas vu istini srečne včiniti. Naj vidi človek kakšté kaj lepoga, oko se vendar glédanja ne nasiti i naj pokuša vse nasládnosti toga sveta, svojega srcá li ne vkroti; zmerom hrepené po vékšem želenji. Naše življenje je veliko vgonjávanje, je dugo trpéča láž, veli eden svétec. Bog je vsádo v tvoje srcé nevkrótlivo želenje po neskončanoj vekivečnoj bláženosti, da te opomina, da ne zemla, nego nebésa, vrednost neskončane dobrote, so tvoje pozvánje. „Človeče srcé nema pokoja“, veli sv. Avguštin iz svoje skušnjje, „dokeč ne počivle v Bogi“. I zaistino le v nebésaj, v svétom raji je prava sreča doma. Kakša pa

jé nebeska sreča? Ka je sveti raj? Sv. Avgustin piše : „Či si ti o moj Bog, nevolnomi i slabomi teli pripravo že tū na zemli teliko dobroga, ki ga sprejémle od sunca, obnébja, zráka, zemlé, morja, svetlobe, tmice, fárba, sence, rose, deža, vetra, ptic, rib, živine, drevja, zelenjá, i sladkoga sáda, kakše i brezračunane dobrote si pripravo še le v nebeskoj domačiji tistim, ki te lúbijo. Či nam na zemli, v toj tmičnoj vozi deliš teliko dobrot, keliko šče nam pa daš tam v králeskoj palači“. Ka jé sveti raj? Sveti raj je čūda bože vsegamogočnosti, iznájdba bože modrosti, vrh bože darovitnosti, vredna cena božega odkūpljenja, dobrota takša i tak neskončana, kak je Bog sam ; žakaj „nebésa so Bog“, právila je nigda sv. Treza. Ali nam more Bog kaj bolšega dati kak samoga sebé? Vse vesélje i dobrote, štere nam Bog dávla pokušati v tom življenji, so le mále kaplice, zajete iz morja sladkosti, v štero Bog vtopi svoje zvolene v nebésaj, i vsa lepota štero vidimo v tom življenji, je le kak tmična svetlost, migajoča svečica proti svetlim trákom poldnéšnjega sunca. Kajšte má te svet lepoga i priyétnoga, vse je le predčūtek toga, ka nas čaka v nebésaj. Oh sreča, oh lepota i slast, kakše niedno oko ne vidlo, vūho ne čūlo i človeče srcé ne občūtilo, bo delež zvoljenih, ki bode njihova srca nasito i je za vsigdar potolážo.

„V tom svetom mesti ne bolezní, ne žalosti, ne suz, ne trpljenja, nego preobilno čistoga vesélja i sladkoga, neporūšljivoga mira je tam delež svécov. Tam bodo vse meli, ka do želeli.

Njihovo srcé de nasičeno i njihova dūša de plavala v morji rajske slasti. Ne samo vse dobrote, nego Bog sam, vretina vseh dobrot, bo njih delež, dūš svécov, ki so nebesa zaslužile, do šle vu vesélje Gospodovo, v njegovo neskončano bláženost“. (Sv. Avgustin.) Pa o moj Bog kak nevolen je človeči dūh, i kak slab je človeči jezik ! Što more z rečjov dopovedati, ka sámo po veri zapo-

pádemo i ka bomo ednok kak se vŭpamo, či Bog da, vu istini spoznali i vživali.

Poslušajmo, ka sveci od toga pravijo. Bog je dopŭsto sv. Trezi, gda se je zameknola, poglednoti v pred-dvore vekivečnosti. V svojem životopisi ona etak govori : „Reči, štere sam vidila tam, so takše i tak čŭdne, da najménša iz med njih dŭšo vso osipne i jo napuni za celo življenje z neskončanim sovráštvom do vsega posvetnoga.

Kaj takšega živa dŭša niti misliti] nemore. Tá prika-zen me tak razveseli i moje srcé zazible v tak sladko zadovolnost, ka nemorem povedati. I Gospod, gda mi je pokazao te čŭde mi je pravo : „Glej moja hči, kaj zgŭbijo, ki me razžáljo. Té pogléd v vekivečnost, pravi dale svetnica, je mojo dŭšo tak presŭno i moje svcé napuno s takšim sovráštvom do vsega posvetnoga, da sam odzdaj vse dobrote toga sveta mela le za nečimernost, dim i láž.

Eden den me prime moja navádna bolezen, i jáko sam trpela. Pride k meni edna gospá bogatoga stána, da bi me potolažila. Kázala mi je dráge džŭndže, posebno pa dragi lišp iz demanta. Smeh i pomilŭvanje me posilita, gda sam vidla, kak nevolne reči svet za veliko štima, i sam se spomnila, kakše vse načiše kinče nam je Gospod pripravo v nebésaj.“

Tak nikak je tŭdi Gospod sv. Katarini Sienskoj, gda se je zameknola, pokázao trák rajskoga veličastva. Gda je svetnica pali k sebi prišla, je zvála : „Čŭde sam vidila ! Čŭde sam vidila ! Njeňi spovednik jo nago-varja, náj njemi pové kaj je vidila. Ali ona odgovori : Jáko naopačno bi bilo se predrzniti kaj takšega. Človečemi jeziki ne dáno povedati svetlost i lepoto nebeskih kinčov.“ Sv. Vincenc Fererij veli : „Nebesko krá lestvo je tak nezapopadljivo, da vse trpljenje toga življenja i celo bolečine, ki so jih svéci prestáli, neso zadostna

cena, da bi vživalo za-njo, ne právím nebésa, liki samo edno vŭro nebeskoga veselja.“

Poslŭšajmo ešče sv. Avgustina, ka on govori od nebés: „Veličastvo večnoga življenja je takše, da bi mógeo či bi je tŭdi samo eden den vživalo, za samo té dén brez računa let sovražiti vsa bogástva i veselja toga sveta. V nebésaj je vse, ka je lŭblénoga i drágoga, i ne mógoče ešče kaj želeti, ka tam ne bi bilo. V nebésaj je vsa dobrota, i ovak neskončana dobrota, zakaj Bog sam je vretina vseh dobrot, je sladko vživanje zvoleni i zagotavljenost, da ga bodo vživali na vse veke brezi stráha i nevole. V tvojoj neskončanoj velikodŭšnosti, o Gospod, je skrito neskončano veselje za tvoje služe. Zakaj velki si o Gospod, i nezmerna je tvoja velikost; brezračunani so tvoji kinči i neskončana je tvoja dobrota. Zato je tŭdi dar ki nas čaka v nebésaj, neskončani, brez računani i neizmeren. Zakaj velki si, i tvoji dári so takši, kakši si ti, ti boš pa naše plačilo i naše zveličanje. Teda bo Bog sam naša dovršena sreča. Na veke ga bomo glédali, na veke de naša lŭbezen plamtéla i naših zahválnih pesmi ne bo nigdár konca. To je naša sladka tolažba da se po tom življenji začne novo življenje, štero bo navseveke. Tam de vse dovršeno, vse istinsko, vse svéto i vse vekivečno. Tam de pravičnost naša jestvina, modrost naša pitvina, nemertelnost naš kinč i vekivečnost naše prebivanje.

Vzeto iz knige Stöger Janoša, dŭhovnika
Jezusovedrŭžbe „Nebeska krona.“

Svéta Monika.

Svéta Monika je po smrti svojega možá kak dovica živela, dale svojega žitka je več z niednim mrtelnim človekom dolzavezati ne štela. V zatajüvanji, v álmoštvu, molitvah i posti je teklo dale njéno doviško življenje. Bogi na vékšo diko darüje svoje življenje, samo njemi i za njega šcé živeti. Augustin njoj je ešče dosta britkosti, dosta nevol ino skrbi spravlaos svojim razvüzdanim življenjom. Štero mater nebi bolelo srcé, či bi takše dete mela? Lübi ga jáko, ár samo njega má i on té lübéznosti-nešče spoznati, vleče se vkraj od njé i po lagoji potah se tepé. Ona je pa bila svetoga življenja, bila je velika svetica, tem bole je moglo njo zato boleli grehšno i razvüzdano življenje siná. Da greh pa s-vétost ne moreta vküp biti, neizmeren razložek je med njima ali pride vremen gda jiva božja milošča ednok zjedini, gda bodeta obadva svetiva, ali dotečas dugo vremena more pretečti, Monika ešče dosta more jokati i moliti za Augustina.

Moniki je najvekša skrb bila zdaj, kak de mogla šolariti siná. Známo že, da je njéni mož ne bio bogat, ka se samo z velikim pomenjkanjom mogeo Augustina včiti dati. Monika se za sebé ne bojála, ona je odložena bila na najvekši áldov, šteroga le samo prinesiti mogla. Siromaštvo je vsigdár lübila, z málím tüdi zadovolna bila. Ali ona je bila mati, zato je ne štela z onov žmécavov teršiti sina, štera žmécava se na njéne rame naslanjala. I kak velka nesreča bi bila zdaj Augustina odtrgnoti od njegovoga včenja, gda je že tak visoko prišao, gda si je že glasovitno imé spravo! Njegovo pozvánje, njegov stališ i celo njegovo življenje bi naednok na nikoj bilo správljeno. I to je z velkov žalostjov napunilo Monikino srcé. Ali Bog njoj na pomoč prišao v toj nevoli! Najmre Patricij je meo ednoga dobrega prijatela, ki je zdaj vpamet vzeo Monikino žalost. Romanián, te prijatel, je spoznao plemenito pamet Augustina. Bio je pa jáko bogat i ešče več je bilo vredno njegovo dobro srcé. Záto naj Augustin materi tem menje skrbi rédi, gor je ponüdo svojo palačo v Karthagi Augustini i njemi tam v svojoj hiži dao mesto.

Augustin se sam jako lepo spomené v svojem listi z

té dobrote, štero je z dobre vole Romaniána vživao : Romanián ! Kak se ti zahvalim za to veliko dobroto ? Dosta sam ti dužen ! Ti si mené gorzdigno, ti si odpro pred menov tvoje dveri, ti si mené zdobrimi tanáči i zemelskin blagom dugo podpirao.

Augustin je zdaj mogoči bio svoje včenjé nadalúvati brez toga, kabi materi velke potroše rédo. Z celov močjov se na modroslovje podao. Tū je iskao svetlost i pravico. Čiteoj e velikih ino imenitnih indašnjih grčkih modroznancov knige, kak Platona, Sokratesa ; pregrebao je tūdi novejše pisatele latinskoga jezika, kakti Ciceró-ja, Hortensi ja, Vergilija itd. I-iskao je v teh pisatelah pravico. I gledajmo ka je najšao ? Práve i popune pravice i svetlosti nindri ne ; najšeo je samo drobne pravice. Vsa svetlost, kak blisk je zletela kre njegovih očih. Ka je dnes za pravico štimao, tisto je vūtro že vkanlivost bila pred njim. Vsakši dén novo svetlost, novo pravico postavo pred njega, ali vsakši dén je tūdi novo dvojnost, novo tmico prineseo za njega. Gda je mislo, da je že najšeo pravico, da jo že v rokah má, te se raskadilo vse pred njim, kak megla v jesén, gda sunce malo močnejše záča sijati.

Augustina dūša je ne imela méra v tom vučenji, ne je bio z tem zadovolen, ka je najšeo, záto se vkraj obrné od modroslovja. Zagotovlen je bio, da práve modrosti tam nájti nemore, gde nega iména Jezusa Kristuša. Tužen vrže v kot knigo, v šteroj nega toga sladkoga iména : Jezuš. Zdaj Augustin Sveto Pismo vzeme vroke, tak misléči, da tū nájde mir svojoj želnoj dūši.

Či je Augnstin po potáh poganskih modroznancov ne mogao pridti k právomi Bogi, tem menje pride tá po potáh Kristušovi. Da naj što more zarazmeli evangelij Kristušov, on more meti ponizno dūšo, čisto ino méрно srcé. A to pa pri Augustini mi zaman iščemo. Gizdava dūša je ne vredna, nemirovno i gorzgrozano srcé pa nemogoče zarazumiti reči bože. Kak prve reči prečté svetoga Pisma, zrok dene knigo.

(Dále)

Pár let je, ka so francuzje církev oropali, dūhovnike tūdi z vojske odpravili, zdaj pa čtémo, ka so zdaj znova nastavili vojaško dūhovništvo, šteri bi vojákom mešūvali i predgali. Tak pomali se li vōškáže, ka niedno držánje nemore brezi vere živetí, kak štéc je močno i bogato.

Na taljánskom je minister znotrašnjega odrédbo dao vō, ka v civilskom kalendári naj tūdi zbrisējo tiste svétke, štere so sv. oča zbrisali, ár tam lūdje vsi delajo na té dnéve že. Prinas je svetska vláda ešče obdržava.

Od Sv. Sebestjana so dozdajšnji namestni plebanoš preč. g. Tüll Geza predjani na Gornji Sanik, na njihovo mesto so pa prišli pr. g. Prša Ivan nam. pleb. iz Gornjega-Sanika. V Soboto za kaplana so poslani č. g. Krantz Jožef bivši beltinski kaplan.

Salezijanci odprejo v Veržeji šolo pripravljajno za one dečke, ki namenijo salezijanske družbe duhovniki postati. Ki nameni svoje dete v te red spraviti, naj se zglati pri ravnateljstvu samostana.

V Portugallii se je tudi tak zgodilo, kak na francuskom. Pred dvema letoma so vso cerkveno imanje za državno povedali pa je zdaj ministerstvo zodaló vse brezi licitácie pa nišče ne ve, kde so tisti penezi, štere je za njé dobo, cifrasto ide jeli?

Starišje, ne strašite male dece! Vnogi roditelje majo to nej čedno navado, ka svojo deco radi strašijo. Gda deca začnejo jokati, pa je ne morejo potišiti, njim pravijo: „Báo ide, báo!“ „Vuk ide, pa te odnese!“ itd, To je jako nespametno delo, pa má dostakrat jako žalostne posledice. Takša deca dostakrat dobijo strahé, pa morejo mlada iti z toga sveta. Či pa gor rastejo, te pa postanejo ž njih navadno strapezlivci, ki se vsakoga bojijo. Spodanji dogodek, šteri se je nej davno zgodo, nam jasno kaže, kak nespametno je malo deco strašiti. Na Štajari se je zgodilo, ka je pri ednoj hiži mali triletén dečak nekaj zakrivo. Gda sta ga stariša zavolo toga pokaznivala, se je hapo jokati. Oča ga je nato vó s hiže zapro, pa ga je tak začno strašiti, naj ga rekši zdaj vuk ali pa báo odnese. V tom hipi je pa prišeo k hiži dimnikar dimnike pometat. Dečak je zdaj mislo, ka je te zamazani, čaren človek resan po-njega prišeo pa de ga neseo s sebov, zato se je tak prestrašo, ka je strahé dobo pa je za dva dni mogeo s toga mreti. Roditelje, bojte pametni, pa si ne spravljajte sami sebi nesreče.

Slepec Ivan sobočki plebanoš so ozdraveli iz svoje velike bolezni. Hvala Mariji Pomočnici.

Hižni zákon je svéto, bože delo. Svestvo je, štero je Jezus Krištus nastavo, zákon sam pa Bog že v paradižomi. Pa tak je nastávljeno, ka je edno i nerazločljivo. Tá nerazločljivost je tisto, ka se vnjem hotlivcom ne vídi, šteri bi se vsako leto radi z drügimi ženili. Za to so zmislili civilske zákone, šteri dopústijo se razločiti i zdrügimi skle-noti zákon — ár sodnija ne pita, kak de tákši človek Bogi račune dáva. To je prej njegova skrb. Tem lepše je, ka čtémó z amerikánskih združjenih držánj, ka tam je takše držánje, po iméni South Carolina, v šterom svetska právda túdi ne dopústi ločitve, ár tam tisti, ki právde delajo znájo, ka je čisti hižni zákon podlaga držánja pa kde čistost i z njov nerazločljivost zákona miné, tam se fundament orsága podkáple.

Dühovnikom se prepórača kniga „Piscator animarum“, v šteroj so v osemnajsetih jezikan razložena potrebna pitanja pri sv. spovedi. Dobi se pri preč. P. Tomsa Ambroziji v *Nagybáb-i*.

Rimske novine písejo, ka so sv. oča Pius X. hvála Bogi z čista ozdraveli. Zdaj v časi letne vročine se z vati-kánske palače preselijo v zádno hrambo svojega püngrada v eden ménši kašteo, kde je več sence pa vročina ne tak velka.

Prinas je sodba vöpovedala, ka je poslanik Désy, šteri je Lukács ministra ogovoro, ka je po krivičnoj poti spravo peneze za preminoča zebiranja državni poslanikov, nikaj ne kriv, ár se posvedočeno vídi, ka je Désy istino gučao. Na to je Lukács ministerpredsednik dolizahválo pa jé kral mesto njega Tisza Števan grofa imenüvao za predsednika. Protistránke z Tiszom túdi neščejo vküp se-deti v državnoj hiži; ár je on túdi vküp delao z Lukácsom dozday.

99 let star proteštanski duhovnik prestopo v katoličansko cerkev. Na Angleškem je nej davno mro duhovnik, ki je bio star 99 let. Té duhovnik je tri dni pred svojov smrtjov pozvao k sebi katoličanskoga duhovnika, pa se je pred-jim odpovedao krivoj proteštanskoj veri, pa je postao katolicanec. V pismi, štero so pri-njem najšli, je stalo, ka je zato stopo v katoličansko cerkev, ka je po večletnom, temelitom včenjej sprévido, ka je katoličanska vera prava Kristušova vera.

Ne hodite pri grmlajci pod dreva! Lüdje, či je grmlajca na poli doleti, radi bežijo pod drevje. To pa ne delajo prav. Grmlavica najmre v tista dugovanja vdari, štera najviše stojijo. Zato se pa večkrat pripeti, ka strela spomori tüdi lüdi, ki so se spravili pod drevo, ka njim pa nebi včiniła, či bi ostali dale krej od drevja. Takša nesreča se je zgodila tüdi preminoči teden poleg mesta Lova. Strela je vdarila v edno drevo, pod štero drevo je pribežalo več delavcov, ka bi se ognoli deždža. Pét jih je bilo kmesti mrtvih, trije so pa bili težko ranjeni.

Samomorilstvo zavolo straha pred zakonom. Dosta je nesrečnih zakonov, pa se ešče zato itak najdejo roditelje, ki svojo deco posili spravljajo v zakon, či ravno ka vidijo, ka je njihovim sinom ali hčeram nej po voli oseba, s šterov jo v zakon stopiti šilijo. Tak je tüdi včino eden oča v vési Redzini. Svojo 22 let staro hčer je posili šteo oženiti z mladencóm, šteri je njoj nej bio po voli. Deklina je pa to nikak nej štela privoliti. Nazadnje je oča zapovedao hčeri, ka ga podmoreč more vzeti. Deklina si je pa nato od velke žalosti pa od straha legla na železničko cesto, gda je vidla ka blüzi ide vlak, šteri njoj je celo telo vse razmesaro. Grešno je zapovedavao oča, ali ešče boleje grešna tá nesrečna hči. Zato se ne trebe moriti, če se što nešče ženiti.

Lepi zgled potrplivosti. Ta genliva zgodbica lejko potolaži vnogoga trpečega človeka, ka de v božo volo vdani bole potrplivno prenašao križe pa težave, šterenjemi Bog na tom sveti pošila. — V mesti Viterbo na Taljanskom je na risaoski ponedlek v nūninskem samostani mrla redovnica Marija Benedeta. Rojena je bila dneva 6. marca 1836 v Rimi, v samostan je stopila dneva 21. marca 1858 leta. Tri leta je bila v samostani v najbošem zdravji, po tretjem leti jo je pa bolezen vrgla v posteo, z štere je nej več stanola. V posteli je ležala 51 leto neprestanoma, pokeč jo je zdaj nazadnje smrt nej rešila trpljenja. Ležati je mogla vsigdár vznak, pa se je nej mogla genoti pa nej obrnoti nej na pravo pa nej na levo stran. Glavo je pa mela z remenom na posteo privezano, ka se njoj nebi premekávala. Z nezgovornov potrplivostjov je prenašala velke bolečine, štere je mela v mozgaj na hrbti, pa je nigdar žaona reč nej prišla ž njenih vūst. Proti vsem bolečinam je bila Marija Benedeta vsigdar mérnoga obraza, pa je mela vsigdár tolažlive reči za tiste, ki so jo pohajali. Njena skrovna hižička je bila pribežališče vnogim nesrečnim lūdem, ki so njoj potožili svojo nesrečo. Z najbole deléšnjih krajov so prihajali gospodje pa gospe, ka bi na lastne oči vidili té redki zgled potrpežljivosti pa se navčili, kak more vse trpljenje pa težave življenja v božo volo vdano prenašati. Vnogi človek, ki je mislo, ka je najbole nesrečen na sveti, je Bogi dao hvalo, gda je vido, ka je njegov križ samo tenja proti tistomi trpljenji, štero je ta sestra tak potrplivno prenašala. Vnoge dūše je rešila po tom trpljenji, štere bi se gotovo pogūbile brez njenoga trpljenja. Pomágajmo mi tūdi z svojim trpljenjom dūše rešiti.

Drūga vojska na Balkani. Gda te vrstice pišemo, prihajajo z Balkana celo žalostni glasi : Srbi, Grki pa Bolgari, ki so prle kak dobri bratje vkūper šli proti Tōrki, so se zdaj svadili med sebov, pa nesmileno kolejo edni ove.

Či so poročila, ka je novine prinašajo, istinska, te je v tom zadnjem tjedni obležalo na bojišči skoro telko Srbov pa Bolgarov, kak jij je prle v osemmesečnoj vojski s Törköm. Zrok te grozne bratomorne vojske je, ka so si nej mogli zdobra razdeliti med sebov tiste zemle, ka so jo od Törka krej vzeli. Kakša bo izidev te vojske, se nemore naprej povedati. Pa naj zmagajo Bolgari ali pa Srbi, blagoslova njim ta zmaga ne prinese, zato ka je omadeževana z bratoskov krvjov.

Strela v cerkvi. V Hrušici pri Podgradi je 21 premionočega meseca strela vdarila v cerkev. Bila je ravno šolska sveta meša, pa je več 200 lüdi bilo nazoči. Strela je zobhodka skoro po celoj cerkvi, pa je zato nikomi nej napravila škode. *

Nesréčno pijanstvo! V nedelo večér kesno se je pelao eden hlapec s praznimi koli po stranskoj vulici ednoga bližanjega mesta. Naednok so samo kola dvakrat zandrügim drčila, kak či bi na kamen ali pa na drog prišla. Hlapec je nato skočo s kol, ka bi vido, ka je na cesti. Obišla ga je groza, gda je vido, ka na cesti leži človek, šteromi so kola spotrla nogé, rébra pa so ga šče na obrazi ránita- Bio je tak pijan, ka ga je nanč ta nesrečanej streznila, pa prle kak je nezaj k zavesti prišeo, je bio mrtev.

Lourdes.

Na drugi den je že sto ljudij šlo k votlini z štirinajsetletnov deklicov.

Prikazen je znova prišla. Bernadetkino lice je bilo belo i svetlo. Gledavci so drugo ne vidili, kak zameknjeno dete, slišali so nikaj ne, i li so bili genjeni i so molili.

Vekšega pomena je bila že prikazen 21-ga februára, prvo postno nedelo.

Že pred dnevom je velika vnožina ljudij bila v Lourdesi pri votlini. Več jezér jih je čakalo na Bernadetko. Ona je z materjov prišla. Ta jo je v nedelo zameknjeno vidila i njoj je vervalo. To ovak slabotno dete je brez strahû šlo puno zavûpanja skoz vnožino. Z punin spoštûvanjon so se njej lûdje ognoli. Pred ščipkovin grmom se je na kolena spûstila i začela moliti.

Euo malo pa so njoj vidili čelo se svetiti od nebeskih trakov. Bledoba rála se je prikazala na njenon lici. Njeno lice se je vsigdar bole i bole svetilo. V pamet so na njoj vzeli, ka se za té svet več nikaj ne briga. Na pol odprta vûsta so njoj kazala začûdenje, oči so se njoj blesketale od radosti. Pitala je prikazen : „*kaj mi je začeti*“ ?

„Moli za grešnike“! odgovorila je Marija, mati bože milosti. Na to je postala resna i je sela kak eden oblak na ovak prijazen obraz matere smilenosti žalost i bolezen. Na to je dete začelo jokati i debele suze so njemi kapale doli po lici.

Vnožina je bila vse zasopnjena, globoko genjena i z pobožnostjov napunjena.

Kak vsako nedelo, tak dnes tudi je bila Bernadetka pri večernici. Vsi so njo gledali. Vsi so se k njej rivali i jezero vse siromaško dete spitali. Ali ona je ne bila navajena te pazljivosti i se je zmešala. Zmešano njen je odgovarjala i prizadevala si je skoz vnožine kem hitrej domo k materi priti.

V tom hipi jo ostro stávi redár (ki na réd pazi v mesti) „Jaz mam zapovedano, naj te odženem“ njoj pravi. Hodi z menov k redarskomi oblastniki.

Vso ljudstvo je zmrmlalo na to i jo sprevodilo do hiše i ostalo tam, dokeč je ne spitana bila. Spitávanje je dugo trpelo i je bilo jako ostro, ali dete je stalno i vsikdár ednako odgovarjalo kaj je vidilo.

„Boš ešče več šla k votlini,“ njoj pravi oblastnik, „te dam zapreti.“

„Jaz sem prikazni obečala da pridem“ odgovori Bernadetka“ i reč svojo bom držala.“

Draga deca. Nasledujte to blago dekličko i od tistoga se nikdar ne dajte odvrnoti, kaj ste Bogi, ali Blaženoj Devici Mariji obečali. Gda ste prvikrat hodili k Jezusi pri svetom obhajili, kak lepo ste njemi obečali da ne bode v cerkvi se rivali, smejali ali gučali, da ne bode okoli krème hodili i igro poslušali. O zdržite svojo reč i pravite tistomi, ki vas v cerkvi kaj spitáva, ali ki vas v krčmo naratáva: Jezusi sam obečao, ne morem v cerkvi gučati, ne morem v krčmo hoditi.

Oča Bernadetkini so k redarstvu po njo prišli i njoj ostro prepovedali naj več ne ide k votlini. Ali ona je odgovorila „Jaz ščem včiniti, kaj morem včiniti.“ Mi niti stariša ne smemo bogati če nam takše zapovedava, kaj je proti božoj zapovedi. Na priliko denem drago dete, či bi ti oča pravili: idi pa mi natrgaj grůške v sosedovom sadovnjáki, oni dosta majo mi smo pa sirmacije — pa ne smeš bogati. Odgovori te, prle bom proso i te

prinesem, da lücko trgati, je krásti, krasti pa Bog prepo-vedava.

Kak veselo se je začeo te den za Bernadetko, i kak žalostno se je dokončao. To je navuk za nas draga dečica, ka če ščemo Marijini biti i po njej Jezušovi, moremo radi trpeti če nas ošpotajo, če nemamo vsega po voli i vse, kaj nam dobra mati pošle. Trpljenje čisti dūšo, kak žareče sunce zrak i jo pripela k čistoji materi gori v lepo nebo.

Dete pred kepom Marije kleči
Srce od žalosti njemi ječi
Mater je zgübilo,
Zato njem' tak milo,
Ne ga zdaj, komi bi „mati“ pravlo.
Toži Mariji zdaj srčni svoj bol
Vročs pošila pred njéni prestol
Srčne molitve,
Naj njem' volitve
Sprejme radostno, naj mati njem bo.

Pošta.

Red pri obhajilnom stoli. Ne more se v listi objaviti. Kje ne ga redú pri obhajili, ka ženske ešče moškom mesto prevzemejo, tam se to naj domačemi gospodi naznani, ki so za to, da red napravijo.

Janez Tivadar. Kuršinci. Lepa hvala na vašem prijaznom pismi. Človek, ki spozna, da so njemi dūhovniki dobročinitelje, živé iz vere. Od takšega pa sam dober Bog svedoči v svetom pismi, da je pravičen. „Moj pravičen iz vere žive“ so njegove reči. Daj Srce Jezušovo, da v pravičnosti ostanete, i tūdi rastete do smrti. Listi vaši hodijo Horvát Štefani, ki so že vseh pét platili. Pri njih je vsikdar iščite i oni mi naj naznanijo, če bi štamparija ne zadosta poslala. — V list piše vsaki lahko, ki je vučen za to, zna pisati z črkami temi, kak se list zdaj štampa, piše samo na eden stran papira i kaj je ta najbole glávna reč : naj piše čedne, dobre reči.

Dūhovne vaje v Celji se začnejo za žene 31-ga augusta.

Magyar Jožef. Haselbach. Pišete „Dragi moji slovenski bratovje Marijinoga lista, prosim vas, stari ino mladi, bogati ino siromaki, glasite Marijin list. Ne ga na sveti tak velike sreče pa tak velikoga bogastva, kak jo ma tisti človek, šteri Marijo ma za mater. On ne more nikaj lagogega včiniti, záto, ár je Marija njegova mati, pa ona ne dopústi, ka bi ga hūdi dūh zapelo. Zato me poslušajte draga moja bratja, zuam vam priliko pred vas postaviti, zato ar jaz hodim med paverskim lūdstvom, kam tisti ho-

dijo, ki so Marijo vó z srca lúčili, najmre socialdemokratje, šteri pred mojimi očmi pravijo, ka ne ga Boga, pa ne ga nebés, pa ne ga pekla. Zmislite si draga moja bratja, koliko jezer lúdiij hodi dnes den po sveti, ka nikaj ne verjejo. Prosim vas molimo za nje končimar edno zdravomarjo, ki so Marijo zapústili, naj je nazaj pripela na pravo pot.“ Lepe so te reči i vsaki bi dužen bio njihov dih v sé potegnoti — te nam po tujinskem ne bi prejšlo teliko dúš. Lista vajnima sosedoma na vaš naslov se pošilata. Hvala na dobrom želenji.

Hozjan Jožef. Aurora. 10 koron sem dobo za list i za tri sv. meše, kak ste prosili. Sv. meše sem opravo julija. Z vami i Cigan Ivana iz Srednje Bistrice pozdravljam i drúge dobre dúše po Mariji. Bodi vam mati pon.očnica v tujinskem kraji. Vúpajte se v njej. Po kratkom živlenji večno plačo podeli onim, ki jo za mater ma i časti.

Drobec Stef. Wien. Poleg vašega želenja sem za poslanive 2 koroni edno sv. mešo opravo za vašega pokojnoga očo.

Horvat Franc. Cirkvenica. Po misijonsko knigo piši na sledeči naslov: *Katoliška Bukvarna Ljubljana, krajna.* Sveto mešo za mater sem opravo. List je lani plačeni i letos túdi.

Pot v nebesa. Ne pride. Če je istinska zgodba, naj se potrdi, gde, s kém, gda se je pripetila — te se objavi. Na senje i frlice se pobožen list ne sme naslanjati.

Jezuši vórna do smrti. V čistoj slovenščini naj se piše. Pol hrvacki, pol slovenski — ne more se v listi objaviti. Malo prizadevanja si vzemite i bo šlo.

Žerđin Jožef Chikago. 20 koron sem dobo, knige so plačene, ništérni filer je ostao ešče na luster. Ciglári sem pošilao liste na Ros Matjaša ime. Pri Plej Ivani je dobi 4212 Wabasch Ave.

Dari.

Na luster v čerensovsko cérkev:

Od amerikanskih peněz ostalo	98	K	71	f
Farkas Anton z Chicage	10	K	—	f
„Rože“ iz Žižkov	100	K	—	f
„Rože“ iz Srednje Bistrice	50	K	—	f
Balažic Kata	3	K	—	f
Sčrbič Marijanka	2	K	20	f
Mlinarič Ana	—	K	80	f
Tratjek Jožef	—	K	60	f
Štimec Jürij	1	K	—	f
„Rože“ z Trnja	200	K	—	f
„Rože“ z Velke Polane	14	K	20	f
„Rože“ dve z Male Polane	2	K	—	f
„Rože“ z Dolnje Bistrice	50	K	—	f
„Rože“ z Gornje Bistrice	100	K	—	f
„Rože“ z Čerensovec	484	K	42	f
Za kišto, v šteroj je luster priseo	14	K	20	f
Žerdin Jožef z Chicage	1	K	52	f
Interes od peněz do junija 30-ga	14	K	04	f
vküp	1146	K	69	f

Stroški:

Cena lustra brunčevnoga čisto pozlačenoga, šteri je tri metre visiki, do dva pa šürek z vožom iz drota 20 metrov dugim je	1160	K	—	f
Poslatev brzna iz Beča	30	K	12	f
Kišta	25	K	—	f
Foringa z Lendave	6	K	—	f
Razglasniki pri odaji kište za trüd	1	K	—	f
Pošta od male lampice pred oltár štera je brezplačno k lustri dodana i drüga pošta, vse vküp	1	K	82	f
	1223	K	94	f
Tak ešče duga ostane	77	K	25	f

Za plačitev dugá toga, kak i za küpilo lampašov gor na luster i v cerkev se ponizno oprosijo v Marijinom i-

meni trije cehi čerensovske fare. Ti cehi so do zdaj vu vsem na pomoč bili Marinoj družbi pri ponovljenji cerkve i ne ga reči v cerkvi, iz štere se ne bi glasila njihova radodarnost Bogi na čast včinjena. Naslanjajoč se na to bivšo gorečnost se ponizno oprosite draga cehska bratja na to darüvanje za volo toga zroka 1., da so do zdaj tüdi vaši lampaši krasili, presvetlölvali našo církev, ki so pa se mogli odstrániti zato, ka so se kadili i 2. zato ka sami tüdi to želete. Novi lampaši bodo z tak zvanov „Viktorin svetlobov“ narejeni i se ne bodo nikaj kadíli i vsaki bo sveto, kak sto sveč. Mislimo, da nam jih šest bo zadosta za církev. Trijé na luster, eden na dile dva pa naprej kre dva kraja gater, naj se pri svetom prečísčavanji lepo vidi razdeljenje Jezusovoga presvetoga Tela. Spodobno svetijo kak elektriika. Prosili bi na to vse vküp 600 koron. Morebiti ne bi za dosta bilo to, zato smejo drügi tüdi v té namen kaj po mogočnosti darüvati. Račún od vsega pride v listi: Bodí z ysemi nami Devica Marija.

V imeni gospoda plebanuša

Klekl Jožef
pleb. v pok.

